

meled kofko sulland. „Polle ta hea mees ühtegi, ütles wimaks, agga se olli seford üsna hea, nüüd on minnul ja naesel, meil molle-
mil ühhes taas rumi kül.

Gundling kulas ja kulas, ja otas missal mehhe suust sesuggust jutto kuleks, mis õppetajale laitusseks piddi tulles. Sest ni rummal kui ta olli, sedda ta moistis kül, et nisuggused asjad fitusseks tullid, ja kui ta sedda kunningale olleks rākinud, kunningas olleks ehk weel teist 30 tuffatid kinkinud.

Ütles mees weel: „Kui meie noor õppetaja, selle õppetaja poeg, kui se mees weel peäle hakkab, pitt nago kirusk ja illus peäle fauba, kui se peäle hakkab, siis wist peame weel ennam ette watama, se peab sesamma-suggune ollema. Tulleswa pühhapääw peab jubba sia tulles ja esimest korda jutlust piddama.“

„Dot, oot,“ ütles Gundling isseenneses, kui ta jāsle moisapole olli minnemas, „selle nore mehhele panneme sinnise mundri selga, kül se mehhele hea soe on. — Lāks warsi

lossi peäle ühhe tutwa pealikko jure, kutsus tedda kōrwale, ja küsis: Mitto meest sul jubba on?“

Sel aial olli se pruuk, et pealikud ja üllemad ennamiste isse ommale allamaid viddid nõudma. Ja olli kunninga polest kās, et iggal pealikul iggakord, kui kunningas temma jaggo allamaid üllematas, et siis kolm soldatit piddi jure noutud ollema, — kellel alla kolme olli, se lūkkati auust taggasi. — Keige armsomad ollid kunninga melest pittad nored ja priksed mehhed. Et nüüd aeg liggi kippus mil kunningas omma wāe-jaggusid üle piddi watama, sepārrast warrites igga pealik, kuida ta üht ehk teist noort meest kätte piddi sama, kas heaga ehk wāggise.

„Praego polle mul weel ennam, kui üks ainus, ütles pealik, ja segi üks rātsen. „So, ütles Gundling, „ma tahhan sulle weel ühhe juhhatada. Seäl ja seäl, se ja se, priks pois. Peti ka warsi nou āra, mil kombel firrifo õppetaja poia piddid kätte sama: nenda ja nenda — kaup olli walmis.“